

venerabilem locorum quietem stabiliendam, nostræ auctoritatis munimen conferre debeamus. Proinde prælibatum monasterium cui tu præesse dignosceris, juxta petitionem tuam, sub apostolicæ sedis defensione recipimus, et præsentis privilegii decreto cuncta quæ hæcenus jure possidere visum est, vel deinceps Domino largiente juste acquirere, concedimus atque firmamus; insuper etiam, consentiente Pisano episcopo, decimationes omnium terrarum quas ad dominicatum vestrum laborare feceritis annuimus: adjicientes ut fidelium oblationes accipere, et eos qui se devoverint in cœmeterio vestro sepeliri, nec non etiam quicumque sæculo renuntiantes ad vestram conversationem venire voluerint, licitum sit vobis sine alicujus contradictione admittere. Quæ omnia, sicut scripta sunt, ut memoratum cœnobium tuum per succedentium temporum curricula secure ac sine inquietudine firmiter et inconvulse obtineat, apostolica auctoritate corroborantes statuimus nullum regum, vel imperatorum, antistitum nullam quacunque auctoritate præditum, vel quempiam alium audere de his quæ eidem venerabili loco a quibuslibet hominibus de proprio jure jam donata sunt, vel in futurum, Deo miserante, conferentur, sub cujuslibet ausu occasionisve specie minuere vel auferre, sive suis usibus applicare, vel aliis quamvis piis de causis pro suæ avaritiæ excusatione concedere. Si quis vero regum, sacerdotum, clericorum, judicum ac sæcularium personarum hanc constitutionis nostræ paginam agnoscens, contra eam temerario ausu venire tentaverit, admonitus semel, et iterum usque tertio per convenientes testes, si non resipuerit, atque prædictæ Ecclesiæ non satisfecerit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reumque se divino judicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat. At nisi ea quæ ab illo sunt male ablata restituerit, vel digna pœnitentia illicite acta desolverit, a sacratissimo corpore et sanguine Domini Redemptoris nostri Jesu Christi alienus fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni subjaceat. Cunctis autem eidem loco justa servantibus sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus et hic fructum bonæ actionis percipiant, et apud districtum judicem præmia æternæ pacis inveniant.

Datum Laterani iv Non. Martii per manus Petri S. Romanæ Ecclesiæ presbyteri, cardinalis ac bibliothecarii, anno ix pontificatus D. Greg. VII papæ, indict. iv, 1081.

LV.

Epistola Gregorii VII ad Landricum, Matisconensem episcopum, pro confirmandis per eum privilegiis Cluniacensis ecclesiæ.

(Anno 1081.)

[*Bullarium Cluniacense*, 21.]

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo fratri LANDRICO, Matisconensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Mirari valde compellimur quomodo fraternitas tua persuasione clericorum, sicut audivimus, in confir-

matione privilegiorum Cluniensis ecclesiæ, episcopo Albanensi legationem nostram ferenti inobediens extiterit, præsertim cum, etiamsi aliquid, quod non credimus, inconsultius tibi irrogare voluisset, quidquid esset, pro reverentia apostolicæ sedis ferre decessisset. Itaque, propter bonam vitam et pastorem vigilantiam qua circa Ecclesiam tibi commissam desudas, hanc culpam supportantes, præcipimus tibi quatenus vocatis de melioribus monachis Cluniensis ecclesiæ, ad communem locum inter Matisconem et Cluniacum venias, ut in præsentia illorum prædictam privilegium confirmes, et sic in episcopali officio restitutus, adjuvante Domino, populum tuum valeas consolari. De cætero fraternitatem tuam paterno affectu, quo eam amplectimur, admonemus ne improbitati vel levitati clericorum tuorum ulterius credulus existas, sed meis, qui te, non tua, diligo, potius quam illorum consiliis acquiescas. Quod si feceris, scias profecto quod nos Ecclesiam tibi commissam præjudicium sustinere nullatenus patiemur. Interim autem sine omni inquietudine et discordia vos et abbas Cluniensis pacifice maneatis, donec coram vicario Diensi episcopo hujusmodi lis religiosarum personarum consilio terminetur; aut, si illud non potuerit fieri, nos, utraque parte vocata et causa diligenter discussa, auxiliante gratia Dei, finem congruum imponere valeamus. Clerici autem qui, spiritu superbiæ ducti, contra legatum nostrum Albanensem episcopum turbam fecerunt, et archiepiscopum Viennensem Cluniaco revertentem ablatis rebus suis contumeliose invaserunt, apud Cluniacum nudis pedibus ante altare sancti Petri satisfaciant, et sic emendatis moribus absolvantur. Absque data.

LVI.

Gregorii VII epistola ad canonicos S. Martini Turonensis.

(Anno 1081.)

[*MABILL. Annal. S. Bened. V*, 176.]

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, canonicis Sancti Martini Turonensis.

Quia legatis nostris et archiepiscopo vestro non obedire, sed insuper etiam expulisse audivimus, et ab eis vos esse excommunicatos ob culpam vestram didicimus, idcirco salutem et apostolicam benedictionem mittere ausi non fuimus, cujus rei indignos vos existere profecto plus vobis ipsi dolemus. Nam si animarum vestrarum curam gereretis, omnino nec illud præsumere, nec post flagitium tandiu in impoenitudine manere consilium haberetis. Quapropter paterna vos allocutione monentes ex parte B. Petri præcipimus ut de tanto facinore digne satisfacientes, prædictum fratrem nostrum archiepiscopum ad Ecclesiam suam cum honore reducere procuretis; ac deinceps ei paternalem, sicut decet, obedientiam et reverentiam exhibentes, obedire nullatenus detrectetis. Præcipimus etiam vobis ut res tam ipsius archiepiscopi, quam canonicorum Sancti Mauricii in integrum restituatis; atque legatis nostris de cætero debitam obedientiam exhibentes, et